

di, a většina vykladačů jest asi toho názoru, že to, co by S. chtěl mít v zákoně, náleží do učebnice. § 5 druhé studie Sedláčkovi ukazuje ostatně zřejmě, že valných obtíží tu není. Výklady tohoto § 5 na konci jsou jistě velmi zajímavé, třebaže snad to, co se tam praví o demokracii, přichází ve vědecké práci trochu nečekaně. Klade-li se konečně proti novým zákonům občanský zákoník, je jistě souhlasit s tím, že je to dílo o mnoho lepší. Ale, nehledíc ani k tomu, že i dnes pozornému vykladateli poskytuje obč. zák. záhad bez počtu, přece ruku na srdce: kdyby bylo možno odstranit celou nauku a judikaturu týkající se obč. zák., nezdál by se obč. zák. mnohemu kusým a málo srozumitelným?

(Dokončení.)

D E N Í K.

Do Nového roku. S chmurnými myšlenkami, se smutkem v duši a starostmi znovu oživenými vstupujeme do nového roku. Hned v prvním týdnu jeho vyburcována byla celá naše veřejnost — a nejenom naše — ohromující zprávou o tragické události, která se odehrála v Praze dne 5. ledna. Důvodů, proč tato událost musí každým správně a poctivě usuzujícím člověkem otřásti, je celá řada. A jsou velice vážné a znepokojivé, neboť ukazují, na jak nezdravých základech spočívá náš veřejný život a na jak nebezpečných kolejích se pohybuje. A to musí naplnit úzkostí všechny ty, kdož to s československým státem myslí poctivě a doopravdy. Byla vedena vražedná rána člověkem proti člověku. Už to samo o sobě budí ve státě právně citícím hrůzu — nehledě na to, kdo je vrahem a kdo jeho obětí. Lidský život, lidské zdraví ničeno zase člověkem — toť něco samo o sobě strašného. Ale zde padá právě na váhu i to, kdo je vrahem a kdo jeho obětí. Vrahem je nezralý mladíček, o jehož existenci dosud nikdo, kromě nejužšího kroužku, neměl zdání — a jeho obětí? Muž stojící od let v popředí našeho života, muž, jemuž nemohou upříti neobyčejné zásluhy o náš stát a o jeho hospodářství ani političtí odpůrcové jeho, muž, jenž podjal se podruhé úřadu finančního ministra — úřadu věru nejtěžšího a nejzodpovědnějšího — a jenž vede ho se sebezapřením a sebeobětováním, proniknut snahou, vyvést náš stát z nebezpečí jakýchkoli hospodářských otřesů a postavit jej na základ nejpevnější. A ptáte-li se s hrůzou: proč, proč? — slyšíte odpověď: poněvadž jeho politické názory nesouhlasí s názory útočnickovými. A to je to nejhroznější. Mládí, které nesnese

jiného náhledu, které nesnaží se vyzbrojiti se bohatým duševním fondem, aby mylnost názoru jiného dokázalo, ale mládí, které zastance jiného názoru prostě odstřeluje! A při tom mluví o společenství lidstva, o komunismu! Není toto vše znepokojivým příznakem něčeho chorobného? Je věru na čase zkoumati podrobně a soustavně příčiny těchto hrůzných následků. — Jednou z nich je až bolestně nízká úroveň našeho veřejného života vůbec: místo věcných důvodů nadávky, místo usvědčení z nepravdy štvance, místo kritiky podezřívání, zkrátka místo věci osoba a její hanobení. A při tom se mluví o demokracii, o svobodě slova a tisku — a svoboda individua jako takového se v samých základech ničí! Je třeba nápravy. Víme, že jí nemůže zjednati právní řád sám, je k tomu třeba duchovní obrody každého jednotlivce. Ale i právní řád bude musiti napomáhati. Jak, toť otázka velmi důležitá. Nebudeme ji řešiti zde, ale to, co právníkovi snad více než příslušníku jiného stavu se v mysl vrací, je myšlenka důraznější ochrany celku proti jednotlivci resp. jednotlivcům, revise mnohých hesel doby a obrana proti jich zneužívání, otázka účasti mladistvých osob na politickém životě, stanovisko k t. zv. politickým zločinům, odpovědnost i vzdálenějších a nepřímých činitelů a mnoho jiných. — Tolik je jisto: názory, jako by stát mohl ohrožovat jednotlivce, jeví se dnes jako přežitek; proto zásady, jež z tohoto předpokladu vyrostly, potřebují nutně nového přezkoumání, aby se předešlo nebezpečí opačnému.

Úprava poručenství a opatrovnictví na Slovensku a P. Rusi.

Od 1. ledna t. r. vykonávají agendu poručenskou a opatrovnickou na Slovensku a P. Rusi zvláštní úřady poručenské první, druhé a třetí stolice, zřízené podle zákona z 13. července 1922 č. 246 sb. z. a n. Seznam míst, ve kterých se tyto poruč. úřady nalézají, je uveřejněn vyhláškou min. spravedlnosti z 21. prosince 1922 č. 382 sb. z. a n. Zároveň zaniká dnem 1. t. m. celá poručenská a opatrovnická agenda sirotčích stolic, vrchností, municipií, míst s regulov. magistrátem a obcí. Zákon ze dne 20. prosince 1922 č. 391 sb. z. a n. upravuje místní příslušnost poručenských úřadů a zároveň vzájemný poměr jejich k poručenským soudům v Čechách, na Moravě a Slezsku působícím. Tak zejména spory o příslušnost mezi poručenskými úřady na Slovensku a P. Rusi na jedné straně a poručenskými soudy na ostatním státním území na druhé straně rozhoduje Nejvyšší soud (§ 34). Ustanovení podobné jako má § 111 j. n., obsahuje § 5 cit. z. jednak pro poručenské úřady mezi sebou, jednak pro tyto a poručenské soudy; nedocílí-li se v tomto případě dohody, rozhoduje opět